

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. : I. Barbacaru)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : M. Guzun, V. Buhnaci, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

11 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus”, reprezentată de avocatul Barbăneagră Sergiu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Prodan Veronica împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Somei Plus”, intervenient accesoriu Kohlarn (Thailand) CO. LTD cu privire la declararea nulității contractelor și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 5 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus” și menținută hotărârea din 4 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a ț ă :

La 11 martie 2015, Prodan Veronica s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Somei Plus” concretizându-și ulterior cerințele prin care a solicitat declararea nulității absolute a contractului din 16 ianuarie 2014 încheiat între Prodan Veronica și Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus” și a contractului din 16 ianuarie 2014 încheiat între Prodan Veronica și Kohlarn (Thailand) CO. LTD.

În motivarea cererii de chemare în judecată a reiterat că, 16 ianuarie 2014 a încheiat cu Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus” un contract de angajare în câmpul muncii. Obiectul contractului fiind prestarea serviciilor de dans go-go în clubul de noapte „Le Galaxy” din or. Pattaya, Thailanda. Totodată, un asemenea contract a încheiat și cu societatea Kohlarn (Thailand) CO. LTD.

Potrivit cap. I al contractului încheiat cu Kohlarn (Thailand) CO. LTD, Prodan Veronica era obligată să presteze servicii de dans go-go și nicidecum servicii sexuale sau striptis, iar societatea respectivă s-a obligat să o angajeze în calitatea de dansatoare. La încheierea contractului angajatorul a garantat angajatei că nu va fi impusă la acordarea serviciilor sexuale sau alt gen decât dansurile go-go.

La 25 ianuarie 2014, ajunând în or. Pattaya, Thailanda, de către personalul angajatorului din Thailanda i-au fost retrase actele de identitate și telefonul, impunând-o să presteze servicii de striptis și acordarea altor servicii sexuale.

Reclamanta a indicat că, peste câteva zile de ședere în Thailanda a reușit să își

contacteze rudele din Republica Moldova și a anunțat despre cele întâmplate.

Astfel, au fost anunțate organele abilitate din țară, iar prin intermediul ONG privind drepturile femeilor din Thailanda, la 20 februarie 2014 a revenit în Republica Moldova.

Ulterior, la 27 februarie 2014 în privința Societății cu Răspundere Limitată „Somei Plus” și a persoanelor responsabile din cadrul societății a fost intentată o cauză penală în baza art. 165 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal.

Reclamanta a reiterat că, Societatea cu Răspundere Limitată „Somei Plus” prin contractul încheiat între părți, a încălcat dreptul angajatorului la informare deoarece, la caz, informarea corectă era foarte semnificativă pentru determinarea conținutului obligației, iar prin neinformarea corespunzătoare a realității i-au fost afectate drepturile prevăzută la muncă în contract.

Societatea cu Răspundere Limitată „Somei Plus” nu s-a comportat cu bună-credință și diligență în momentul nașterii obligației, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

Ca temei de drept reclamanta a invocat prevederile art. 217, 220 din Codul civil (în redacția de până la 1 martie 2019).

Prin hotărârea din 4 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani cererea de chemare în judecată depusă de Prodan Veronica, s-a admis parțial.

S-a constatat ca fiind nul și fără efecte juridice contractul de angajare la serviciu din 16 ianuarie 2014 încheiat între Prodan Veronica și Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus”.

S-a respins ca neîntemeiată, pretenția reclamantei Prodan Veronica cu privire la declararea nulității contractului din 16 ianuarie 2014 încheiat între Prodan Veronica și Kohlarn (Thailand) CO. LTD.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Somei Plus” în beneficiul statului suma de 100 de lei cu titlu de cheltuielii de plata taxei de stat.

Pentru a hotărî astfel instanța a constatat că, Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus” nu și-a îndeplinit obligația asumată prin contractul încheiat între părți la 16 ianuarie 2014 și anume, asigurarea reclamantei Prodan Veronica cu locul de muncă indicat în contract pentru care aceasta a semnat și și-a dat consimțământul.

Înșuși natura serviciilor ce urmau a fi prestate în baza contractului de prestări servicii din 16 ianuarie 2014 sunt stipulate într-un mod vag și evaziv, este indicată obligația participării la prezentări artistice conform programului contractului, însă fără precizarea sau detalierea condițiilor acestui program artistic.

Instanța a conchis că, actul juridic încheiat între Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus” și Prodan Veronica a permis lezarea valorilor fundamentale ale societății, fiind în contradicție cu regulile de morală socială și ordine a societății.

Astfel, prin prisma art.207,220 și 221 din codul civil este lovit de nulitate absolută, ca fiind simulat și în contradicție cu ordinea publică și bunurile moravuri.

Motivul determinant al încheierii contractului a urmărit și generat în realitate alte acțiuni, care vin în contradicție cu dispozițiile și valorile fundamentale ale societății și cu reguli de morală care s-au constituit pe parcursul dezvoltării sociale, dar care la încheierea acestuia nu au fost declarate, nefiind percepute de reclamantă, astfel că, în cazul perceperii acestora ultima nu ar fi acceptat încheierea contractului.

Totodată, instanța a reținut că pe faptele date, organul de urmărire penală a dispus începerea urmăririi penale conform semnelor elementelor infracțiunii prevăzute de art. 165 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal.

Cu referire la pretenția reclamantei Prodan Veronica cu privire la declararea nulității contractului din 16 ianuarie 2014 încheiat între Prodan Veronica și Kohlarn (Thailand) CO.

LTD instanța a conchis că, (Thailand) CO. LTD în proces nu are calitate de pârât, fiind doar atras de către instanță din oficiu în calitate de intervenient accesoriu, reclamanta înaintând pretențiile numai față de Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus”.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe la 17 iulie 2018, Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus” a declarat apel împotriva hotărârii din 4 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii înaintate de Prodan Veronica.

Prin decizia din 5 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus” și menținută hotărârea din 4 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

La 21 iunie 2019, Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus”, reprezentată de avocatul Barbăneagră Sergiu a declarat recurs împotriva deciziei din 5 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 4 iulie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii înaintate de Prodan Veronica, ca fiind neîntemeiată.

În motivare a indicat că, actele juridice încheiate între Societatea cu Răspundere cu Limitată și Prodan Veronica la 16 ianuarie 2014 sunt perfect legale, producând efecte juridice pentru ambele părți. La încheierea contractului lui Prodan Veronica i s-a pus la dispoziție toată informația necesară.

Chiar dacă aceasta invocă dolul, nu a prezentat instanței nici o probă care ar justifica poziția sa.

Totodată, acțiunea înaintată de Prodan Veronica este neîntemeiată și prescrisă. Aceasta nu și-a executat obligațiunile contractuale prevăzute în contract și astfel, urmează să compenseze prejudiciul adus societății în mărime de 3200 dolari SUA.

Atât la momentul semnării contractului cât și ulterior nu a contestat prevederile contractuale, și astfel urmărește scopul eschivării de la răspunderea civilă.

Recurentul a invocat că, la încheierea contractului au fost respectate toate condițiile prevăzute de norma legală.

La caz, nu sunt întrunite temeiurile prevăzute de art. 220 alin.(2) din Codul civil, deoarece contractul este unul perfect legal, având ca obiect intermedierea la angajarea în câmpul muncii a intimatei.

Prin hotărârea Judecătoriei Telenești din 1 iulie 2014 s-a constatat vinovăția intimatei în neexecutarea contractului de muncă, iar în cadrul procesului dat aceasta a recunoscut legalitatea și valabilitatea actelor contestate.

Probele puse la baza emiterii hotărârii și anume, ordonanțele de începere a urmăririi penale în privina lui Onoi Sergiu, Onoi Svetlana și Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus”, nu sunt pertinente și urmează a fi apreciate critic, dat fiind faptul că prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 3 august 2018 ultimii au fost achitați din motiv că fapta inculpaților nu întrunește elementele infracțiunii.

Recurentul consideră că instanțele investite cu judecarea fondului urmau să atragă în proces în calitate de intervenienți accesorii Camera Licențierii de Stat, care poate demonstra că întreprinderea desfășoară activitate legală ce ține de angajarea în câmpul muncii a cetățenilor în străinătate și anume Italia și Thailanda și Agenția Națională de Ocupare a Forței de Muncă, deoarece contractul încheiat cu Prodan Veronica a fost notificat de către aceasta.

Totodată, instanța de fond odată ce a atras în proces din oficiu societatea (Thailand) CO. LTD urma să formuleze o delegație judecătorească prin care să aducă la cunoștință acesteia despre acțiunea înaintată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 5 martie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de ieșire, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 24 aprilie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei, la materialele cauzei lipsesc.

Cererea de recurs a fost declarată la 21 iunie 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din

partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus”, reprezentată de avocatul Barbăneagră Sergiu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere cu Limitată „Somei-Plus”, reprezentată de avocatul Barbăneagră Sergiu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari